

Leva Livet

"Spring!" Lina skriker och jag springer, upp för en backe och in på en tvärgata. Någon skriker på oss men vi bara springer och skrattar. Inget kan stoppa oss, vi är odödliga. Jag svänger in i parken och där svänger vi in i skogen och gömmer oss.

"Vad fick vi denna gången?" Frågar jag Lina.

"En flaska gin, en vodka och en flaska vin."

"Men vi gillar ju inte ens vin?"

"Nej, men tänk hur gamla vi kommer se ut på festen med våra vinglas och tjocka eyeliner streck." Svarar hon. "Tänk på Gustav, han kommer inte kunna motstå en ung, världsvan, vacker flicka som du."

"Haha, nej det kommer aldrig gå, jag är alldeles för blyg." Men just då, när jag och Lina sitter här i skogen med vårt vin känner jag att det nog finns en chans ändå. Jag är lycklig, jag skiter väl i skolan och jag bryr mig inte om Kajsa eller Hanna, mina två präktiga före detta bästa kompisars invändningar. Jag orkar inte med dem längre, det är mitt liv och min tid. Får inte jag göra vad jag vill? Från början var vi inte ens vänner, men vi var de enda tjejerna i klassen. När jag var vän med dem hatade jag det hela tiden. Jag mår mycket bättre nu, tror jag i alla fall.

"Hej Lollo, och Lina. Vad har ni med er?" Oskar öppnade dörren och gav dem varsin blöt puss på kinden, sådär som bara fulla människor gör.

"Vi har en flaska gin och en flaska vodka." Lina tecknar till mig att vara tyst över Oskars axel. Jag är fortfarande inte riktigt van vid hennes sätt att ljuga för allt och alla, men för det mesta hänger jag bara med.

Vi går in i köket och börjar blanda drinkar. Först tar vi en shot, alla hejar på. Jag känner hur det bränner hela vägen ner, men sedan kommer den varma, sköna känslan igen. Vi snubblar ut i vardagsrummet och börjar prata med människorna där inne. Eller mest är det Lina som pratar, jag står bredvid och kollar på. Jag sveper med blicken över rummet och letar efter Gustav, men han verkar inte ha kommit än. Lina drar ut mig på dansgolvet och vi börjar dansa till en låt med hög bas. Vi dansar och sjunger, men ändå känner jag mig inte helt bekväm, var är Gustav? Han sa att han skulle komma.

"Har du sett Gustav?" Jag frågar lite försiktigt Lina, men hon svarar inte. Hon hör mig nog inte. Paniken kommer smygande men jag tvingar mig att stå kvar. Jag är cool nu, då får man inte panik över killar. Han är inte ens min kille.

Jag går upp på övervåningen och kommer in i ett blått rum med massa konstiga tavlor. Jag letar efter toaletten, men hinner rycka i fem dörrar innan jag hittar rätt. Väl inne på toan sjunker jag ner på stolen och andas. Här blir mina tankar lite klarare än där nere. Han är nog bara lite sen. Det är vanligt att de kommer senare än alla andra, för att verka ännu tuffare. Jag tar upp mobilen, men ingen har ringt. Innan jag går ner skvätter jag lite vatten i ansiktet och bättrar på sminket.

När jag kommer ner för trappan möts jag av en syn jag aldrig trodde jag skulle se. Lina står och hånglar med Gustav mitt på dansgolvet. Det känns som hjärtat har blivit utslitet från bröstet. Jag kan inte andas. Jag springer ut, hinner inte ens ta min jacka utan bara springer. Lina ropar efter mig, men jag stannar inte. Hur kan hon ens tro att jag ska förlåta henne efter något sådant här? Jag har gillat Gustav sedan jag var sex år.

"Förlåt Lollo! Det var inte meningen." Lina skriker, jag hör att hon har gråten i halsen men jag klarar inte av att vända mig, hon har svikit mig så mycket.

"Hur kunde du göra så?! Jag trodde vi var vänner?" Jag fattar det verkligen inte, hur kunde hon bara stå där?

"Det bara hände, han gick rakt in och plötsligt stod vi bara där."

Jag ökar takten, och springer rakt ut i den mörka natten, bort från alla fester, killar och vänner. Det känns bra med den kalla luften mot mina varma kinder. När jag är säker på att hon inte kunde se mig längre började jag gråta, jag vill inte visa mig svag. Det är en sådan där gråt som gör ont i hela kroppen. Plötsligt stannar jag framför ett hus. Det är Kajsas hus.

Vågar jag verkligen gå in? Försöka kan man alltid göra, vi har trots allt varit bästisar sedan vi var jätte små. Hanna är nog också här, vi brukade alltid sova över varje fredag, prata över killar och vad vi tyckte om de populära. Det är bara det senaste året vi har glidit ifrån varandra. Eller ja, det var jag som en dag, helt plötsligt, valde att sluta vara med dem, istället skulle jag bli cool. Om jag visste att det var såhär hade jag aldrig gjort det.

När jag knackar på öppnar Kajsas mamma. Hon ser lite chockad ut men släpper in mig ändå.

"Men lilla vän, vad har hänt?" Kajsas mamma tar direkt hand om mig när hon ser att jag har gråtit och sätter på tevatten.

”J-j-jag, Gustav.” Det är allt jag får fram mellan mina gråtattacker, hon fattar direkt. Hon har alltid vetat att jag gillar Gustav, Hanna gillar Kim och Kajsa Johan. Vissa kanske skulle tycka att det är pinsamt att en kompis mamma vet vem man är kär i, men med Kajsas mamma känns det helt naturligt.

”Oj, vill du prata om det?” Jag skakar på huvudet, jag orkar inte prata just nu. Tevattnet blir färdigt och hon tar fram en kopp med svartvinbärste, min favorit. Vi sitter och dricker i tystnad. Plötsligt bryter hon tystnaden.

”Minns du när ni var 5-6 år och alltid skulle dricka te?”

”Ja, och vi var så fina med våra halsband och väskor. Då tyckte vi att vi var vuxna, jag önskar att allt fortfarande var så enkelt.”

”Ja, ibland skulle det vara skönt att slippa all skit. Vill du gå och lägga dig? Du kan få sova på soffan i natt och så pratar vi med de andra tjejerna i morgon, de är säkert beredda att förlåta.” Kajsas mamma bäddar soffan och jag somnar direkt.

Jag vaknar av att jag hör röster i köket. Jag känner doften av kaffe och märker att jag är jätte hungrig. Inne i köket sitter Kajsa och Hanna och pratar. När jag tittar på de känner jag hur mycket jag saknat dem. Jag tar ett stort glas vatten och sätter mig vid bordet.

”Förlåt.” Det är allt jag säger men jag tror de förstår ändå. De verkar inte så arga som jag trodde att de skulle vara.

”Det är okej Lovisa, vi visste att du skulle komma tillbaka igen.” Hanna är den första av de två som säger något.

”Jag har saknat er helt galet mycket.” Tårarna börjar sakta rinna, och när jag tänker på tiden jag har varit utan dem känner jag mig fejk. Jag kan inte förstå att jag lyckats trycka bort mina känslor så länge. Bara för att vara cool.

”Jag fattar inte att jag ens kunde tänka mig att lämna er! Ni skulle varit med, alla bara ljög och skvallrade hela tiden.”

”Mamma berättade vad som hände i natt. Vill du prata om det?” Kajsa tittar på mig undrande.

”Äsch, det var inget farligt, bara lite strul med Lina och Gustav.” Jag skäms över vad som hänt, jag är inte riktigt beredd att säga något än.

”Vad som än händer finns vi här.” Hanna säger de lugnande orden.

”Tack tjejer, jag älskar er.” Hur kunde jag vara så dum och lämna dem? Jag blir arg på mig själv, jag tänker aldrig göra något så dumt igen. Vi kanske inte kommer vara vänner för alltid, men jag tänker aldrig spela någon jag inte är. Att inte vara sig själv måste vara det värsta som finns.